

Кароліна Царан, м. Запоріжжя, ЗГ № 107, учениця 7-Б класу

Вплив фінансових рішень на життя

Фактично, гроші – це просто папір, але вони є дуже важливими в нашому житті. Завдяки їм деякі люди можуть купити щастя, принаймні вони так думають. Для одних є щастям ласувати улюбленою їжею, купівля речей, які вони дуже хотіли чи відвідування концерту улюбленої групи. Інші ж можуть робити за гроші те, що приносить їм радість. Ця історія про добрі наміри і важливі рішення.

Досить довго лежала в одній із кишень гаманця купюра сто гривень 2014 року випуску і пишалася, що досі її не витягають, щоб розрахуватися. Купюра уявляла себе особливою, незбагнено прекрасною й недоторканою. Зовсім не так думала її власниця – жінка елегантного віку з попелисто-срібним волоссям і лагідними руками, останнє було особливо приємним для купюра.

Одного сонячного дня сто гривень 2014 року випуску взяла ніжна рука і витягла на світ божий. Сто гривень вперше вдихнуло запах свіжого повітря, встигло охопити поглядом зелений килим, сяючий дитячий погляд і людей, які сновигали кімнатою туди-сюди. «Від цього світу захоплює подих, – промовила купюра, – але ніхто не звертає на мене уваги. У цій кімнаті була весела атмосфера, – купюра спіймала себе на думці, що вона святкова, адже дівчинка навпроти сиділа в чудернацькому розцяцькованому капелюсі й задмухувала вогники на круглому і красивому коржі, а після того, як вогники погасли, власниця гаманця промовила до дівчинки:

– З днем народження, тебе, Мар'яно! Я приготувала тобі подарунок. Очікувала, що могла не відгадати, що саме ти хочеш, тому дарую тобі сто гривень. Купюра цього номіналу дуже рідкісна і навіть пам'ятна. Її випустили до 30-річчя незалежності України. Я сподіваюсь, що ти витратиш її правильно, маючи світлу голівоньку.

Легко й непомітно купюра зі ста гривень перейшла з рук бабусі в руки школярки. Мар'яна дуже раділа, отримавши гроші в подарунок, нарешті її фінансова мрія вирішиться!

– Широ дякую, бабцю! – радісно сказала дівчинка і побігла до кімнати, щоб сховати ще одну купюру до схованки.

Сто гривень одразу ж відправилися в гаманець до інших грошей. Купюра була товариською, одразу знайшла спільну мову з іншими купюрами. Встигла знайти не одну подружку-тезку. Одного дня вона розмірковувала з іншими грошима, нащо їх збирають докупи.

– Нас точно витратять на морозиво або на щось солодке, – мовила двадцятка, і їй одразу відповіла купюра двохсот гривень:

– Кажі за себе, бо за мене точно купуватимуть одяг. Наприклад, класні шорти! Я не проти того, щоб мене обміняли на новеньку річ, я втомилась перебувати тут, як у в'язниці. Сварки і неймовірні версії, нащо їх обміняють не вщухали, поки якимось Мар'яна не відкрила гаманець і не витягла всі гроші. Вони з матір'ю відправилися до торгового центру. І гроші знову ж таки почали розмірковувати:

– Ого, мабуть, вона придбає собі новий телефон!?

– Та ні. Мені здається, що вона хоче сходити на якийсь концерт. Бо нащо ж їй так багато грошей?

Гроші були в очікуванні, коли за них нарешті щось зберуться купувати.

А сама ж Мар'яна увесь час дорогою не стримувала усмішку. Її щоки набули злегка рожевого відтінку, коли вона зайшла у притулок для собак. Вона повільно ходила між клітками, вітаючись майже з кожним цуценям. Її серце розривалося на тисячі шматочків через те, що вона не може забрати їх всіх до себе, зігріти в обіймах, погратися з кожною лапкою і впіймати кожен хвостик...

– Доню, ти хочеш придбати собі тваринку? Може, підемо до звіринцю, щоб взяти когось породистого? – запитала мама Мар'яни.

Дівчинка загадково посміхнулася до неї і твердо та впевнено відповіла:

– Ні, мамо. Ми не підемо брати породисту тваринку зі звіринцю. Я хочу, хочу зробити добру справу. І думаю, що ти мене в цьому рішенні підтримаєш. Мар'яна очікувально поглянула на матір, і вона їй підбадьорююче усміхнулася. Ласкаво-схвального погляду очей дівчинці вистачило, щоб зрозуміти: мама її задум підтримала. Тепер справа за нею, вона підійшла до рецепції, де сидів охоронець і запитала:

– Чи можна внести пожертвування для безпритульних собак?

– Звісно, можна. Тримай, – і поблажливо посміхнувшись, охоронець подав їй баночку, куди люди складали донати. Дівчинка вклала в неї не стільки гроші, як душу. І знала, що ці гроші їй вдалося зібрати за всього один рік.

Мама, стоячи трохи осторонь, спостерігала за своєю маленькою, але настільки доброю дівчинкою. В душі вона раділа, що змогла виховати свою Мар'янку відкритою до світу особистістю. Матір знала про її маленьку таємницю: відкладання грошей, але не знала, як саме вона ними хоче скористатися.

А Мар'янка, протягуючи купюри в банку, усміхалась, пам'ятаючи ту мить, коли вирішила, що буде спеціально й методично відкладати кожен місяць трохи грошей, щоб потім допомогти тваринкам із притулку. Бо, на її думку, це правильне рішення, куди можна витратити зайві гроші.

Я вважаю, що гроші треба витратити, як кажуть в народі, з розумом. Усі покупки треба обдумувати, а не робити спонтанно. Гроші не приходять просто так і не дають легко. Я раджу задонатити на ЗСУ, чим купувати алкогольні або тютюнові вироби. Хай кожна купюра буде особливою для кожного вашого фінансового рішення!